

**mens
sana**

UIT DE OUDE DOOS...

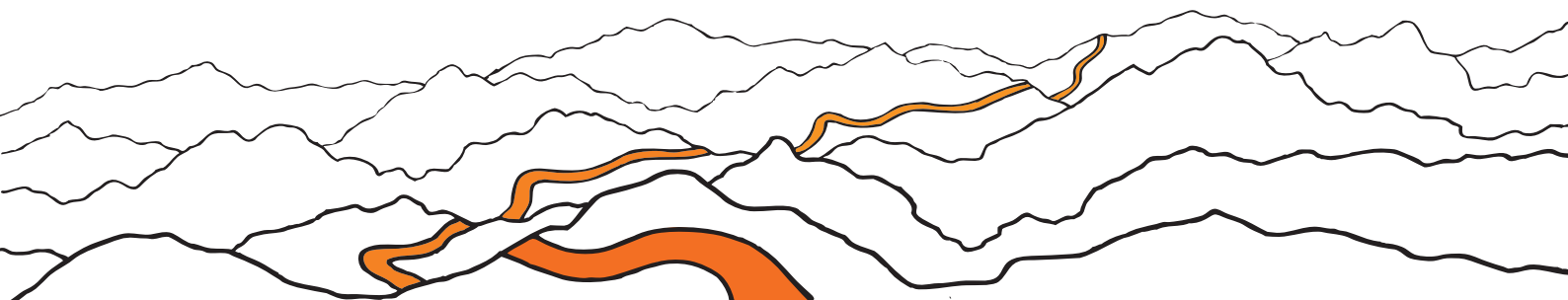
Barbele Kindt

Compagnon de route...

INTRO

In het eerste manuscript van het boek 'Leven is simpel... maar niet altijd gemakkelijk' sloot ik het boek af met de rubriek 'uit de oude doos'. Ik schreef deze verhalen neer lang voordat ik bewust bezig was met de inhoud van het boek Leven is simpel. Toen ik deze verhalen opnieuw las, vond ik het wel treffend om vast te stellen dat ik de inhoud van het boek herkende in hoe ik toen al naar het leven keek en met situaties omging. Vandaar dat ik ze had toegevoegd aan het boek. Het leek me wel fijn om het boek met een vleugje humor of te sluiten. Aangezien deze verhalen om praktische redenen niet zijn opgenomen in het boek, deel ik ze graag via deze weg met jullie.

Barbele

Beste mensen,

't Is goed geweest! - 8 juli 2000 - Bij deze willen we jullie allemaal nog eens van harte bedanken voor het welslagen van onze dag. Beter laat dan nooit. We genieten nog steeds na.

Dankjewel,

Klaas en Raf, voor het voordragen van onze viering en de zeer vrijblijvende en open begeleiding. We zijn echt gelukkig dat de mis het mooiste moment van de dag werd en we het oprecht als 'vieren' hebben mogen ervaren. Ik vergeef jullie dan ook mijn moeilijke intrede :-). Voor de mensen die dit gemist hebben: Toen ik samen met moeder en vader na Servaas en Dorothea en Paul met zijn ouders de kerk binnen kwam, werd ik gehinderd door Klaas die op mijn sleep trapte. Nadat alles weer een beetje netjes lag, had Raf er niets beter op gevonden ook nog eens op mijn sluier te trappen waardoor mijn hoofd bruusk naar achter werd getrokken. Uiteindelijk konden we dan toch vertrekken. Paul stond intussen reeds ongeduldig aan het altaar te wachten.

Els, Mieke en Lieven voor de prachtige muzikale opluistering. Jullie hebben voor een groot deel bijgedragen aan de warme sfeer die er heerste in de Hollebeekse kerk. We brengen jullie de vele complimentjes van alle kanten over.

Broers en zussen voor de medewerking in de mis. Heel speciaal bedanken we **Dorothea** (6 jaar), die de 'spanning' op tijd en stond wist te breken. En **Servaas** (7jaar) voor zijn eigen interpretatie van zijn voorbede, luister nog even mee: 'Vandaag denken wij heel speciaal aan de ... afwezigingen, ... aanwezigingen, ... af...wezigingen (i.p.v. de aanwezige afwezigen). Ook onze gestorven grootouders en tantes en nonkels zitten vandaag op de eerste rij in hun huis... van ons hart (i.p.v.

op de eerste rij van ons hart). En heel speciaal mijn kleine vriendje Runeke, die vandaag 5 jaar zou worden.'

Ouders, maar jullie kwamen reeds luidkeels aan bod.

Grootouders, die stil meeleeften en zagen dat het goed was :-)

Johanna en Carolien, om getuige te willen zijn. Allé, 'willen', Carolien had wel niet veel keus daar Paul het haar maar gevraagd heeft enkele dagen voor ons huwelijk, wanneer alle boekjes reeds gedrukt waren.

Broeders van West-Vleteren, voor de vriendelijke en ontspannen ontvangst net voor onze huwelijksviering. We melden met trots dat we in hun kroniek staan als eerste 'trouwkoppel' ooit die een bezoek bracht aan de abdij.

Ann, voor de kalligrafie. Reeds verschillende mensen vroegen ons waar ze dat lettertype konden vinden in de computer, zo'n vast en mooi geschrift.

Els, voor het prachtige schilderij. Het heeft reeds een ereplaatsje gekregen in ons huis. En ik ben toch wel blij dat je Paul zwarte krullen hebt gegeven :-)

Jessie, voor je mooie, onverwachte verrassing. We hebben ervan genoten.

Tante Ann, die steeds en overal, onopvallend in mijn buurt wist te zijn om mijn kleed en sluier altijd opnieuw in vorm te leggen.

Zuster Agnes, voor het opnemen van de mis op cassette, bedankt ook om Paul 'in 't rood' wat te dempen, daar vanuit de sacristie.

Nonkel José, voor het vastleggen van de mooiste momenten op video. We hebben ook genoten van je artistieke inleiding en slot.

Johanna en Michel, voor de vele foto's. Volgende zomer zal ik eens beginnen aan het album. We laten jullie het resultaat zeker zien!

De mensen van de receptie, iedereen was uitermate tevreden over de vlotte bediening.

En natuurlijk **jullie allemaal**, voor de vele kaartjes met gelukwensen, de bloemen,

originele cadeau's, het aanvullen van onze spaarpot en jullie aanwezigheid.

Tenslotte nog een grote dankuwel aan **de zon**, die toch wel haar uiterste best deed om mee te vieren op de gepaste momenten!

Zoveel mensen die meewerken aan het welslagen van 1 dag. Maar er is zoveel aan voorafgegaan en we kunnen u verzekeren: er kan ook heel wat fout lopen.

Mijn trouwkleed bijvoorbeeld. Mocht u het verhaal nog niet gehoord hebben: mijn trouwkleed was het eerste wat ik had. Reeds in november had ik beslist welk trouwkleed ik zou aantrekken. We zijn er dan ettelijke keren teruggekeerd om alles op punt te zetten. Hier 2 mm af, daar 0.5 mm bij. Zo'n paswerk! Op 7 juli 2000 om 23u00 lag ik juist in bed en kreeg ik opeens de dwingende gedachte mijn kleed nog eens te passen, ik was er precies niet gerust in. Je had dat eens moeten zien! De ene kant was aangepast, maar de andere kant niet. Het hing volledig scheef en vormde precies een airbag vol lucht zonder model. Je zag er dan nog eens alles door. Je kan wel begrijpen dat moeder en ik lichtjes in paniek waren. We hebben dan vlug Francine gebeld, haar gezicht sprak boekdelen. Naar de winkel gebeld, de bazin was er gelukkig, en om 24u00 op naar Roeselare, de naaisters werden 's nachts opgetrommeld zodat het kleed tegen 's morgens 8 juli klaar zou zijn. Ja, 't was 't eerste en 't laatste, ... mijn trouwkleed. Mijn nachtrust was dan ook niet echt optimaal. Paul heeft mij 's morgens dus niet de trap zien afkomen in mijn kleed. 't Was vanuit het kleedhokje in de winkel. 't is eens iets anders.

Over die trouwkledij gesproken. Toen ik in november reeds 'mijn kleed' had gevonden, had Paul, terwijl hij toch moest wachten en niet mocht kijken, intussen ook zijn kostuum gekocht. We waren beiden zo content dat we ons gedacht hadden gevonden, dat we onze GoPass vergaten in te vullen. Een boete en discussie met de conducteur aan ons been!

En dan waren er onze uitnodigingen. Ook dat is niet voor niets gegaan. Het papier dat we zouden gebruiken moest uit Thailand komen, maar er waren net overstromingen. Geen papier dus. De zenuwen begonnen te komen, we konden er maar niet aan beginnen! Uiteindelijk hebben we dan toch ander geschikt papier gevonden en het plooi-, knip-, plak-, en naaiwerk kon beginnen. Nadat er een beetje routine in kwam konden we 1 kaartje maken in 45 minuten! Maar het was aangenaam werk en met de hulp van moeder zijn we er toch in geslaagd alles tijdig voor elkaar te krijgen. Het resultaat mocht er dan ook zijn (al zeggen we het zelf). We kregen vele complimentjes en dat maakt al het handwerk nog zoveel mooier. Ik wil bij deze ook nog iets duidelijk maken: niet moeder, zoals zovelen dachten, maar wel Paul heeft de teksten voor de uitnodigingen geschreven! Ja, mijn ventje heeft nog heel wat verborgen talenten.

En al die nachtelijke dromen. Paul had daar geen last van, ik daarentegen 'trouwde' bijna elke nacht. Ongeveer zes maand aan een stuk. En hoe! In een knalrood kleed met witte bollen en gestreepte kousen tot aan mijn knien of in allerlei variaties hierop. De regen was telkens van de partij. Verder was er in mijn nachtelijke trouwpartijen wel altijd iets dat niet in orde was.

Ja, het laat je niet los, zo'n dag. En eindelijk was het dan zover: 8 juli 2000. We hebben er echt van genoten, het was een prachtige dag. Alles verliep, in tegenstelling tot de voorafgaande dromen en dergelijke, zeer goed. We hebben allebei genoten, van elk moment, het is helemaal niet zomaar aan ons voorbij gegaan. We maakten alles heel bewust mee en dat maakt de herinneringen des te mooier!

We bleven slapen op de locatie waar het feest doorging. De volgende namiddag stonden we op. Ik wilde mij na een douche aankleden, □ Bleek dat ik mijn gewone kledij in de auto van mijn ouders had laten liggen en die waren al lang terug naar Hollebeke. Ik moest dus terug mijn trouwkleed, een echt □sissi-kleed, aandoen om te gaan ontbijten. Wat hebben we gelachen. De mensen die er hun

pannenkoek aan het eten waren, lachten mee.

... en toen begon het weer ... We zouden op huwelijksreis vertrekken met de auto richting Frankrijk. Maar de auto stond enkele dagen van te voren in panne. Wat zullen we doen? Nemen we nog een last minute? Stellen we onze reis nog wat uit? Vertrekken we met de trein? Of met de fiets? Maar 't was zo'n slecht weer. Of met de fiets op de trein?

Uiteindelijk beslisten we toch met de fiets vanuit Hollebeke te vertrekken richting Parijs. Eens we daar waren, konden we nog zien wat we verder zouden doen. In een recordtempo ingepakt en de volgende morgen vertrokken we. Onze eerste stop: op welgeteld 400 m van de Hollebeekse kerk, om onze KW's uit te halen. Maar het deed ons niet. Ik zou Paul kost wat kost tonen hoe 'leuk' zo'n fietstocht wel is. Ik mocht als kind verschillende fietsvakanties meemaken met vader en had hier alleen maar mooie herinneringen aan. Paul begon daar een viertal uur later toch wel enigszins anders over te denken. Platte band in het hol van Pluto! Bleek dat we in al onze haast zelfs herstelmaterialen hadden vergeten en niemand kon ons helpen. 'Ik vind dit echt niet geestig!', reageerde Paul. Uiteindelijk toch hulp gevonden in een parochiezaaltje. We konden weer verder.

's Middags deed ik een zeer pijnlijke ontdekking. Ik had een short aan in een soort jute stof. Door de aanhoudende regen is dat beginnen schuren en ontstonden twee grote brandwonden op de binnenkant van mijn billen. Door de inspanning had ik daar niets van gemerkt. Maar ik kan jullie verzekeren: ik zou het wel nog merken! De volledige reis heb ik ermee gezeten. 's Nachts en op momenten dat we niet fietsten, groeide dat wat toe, maar van het moment dat ik op mijn zadel zat, scheurde het telkens weer open, tot bloedens toe. Aangenaam is anders.

Na drie klets-, soms drijfmatte dagen was de Eiffeltoren in zicht. Met de fiets dwars door Parijs op zoek naar de camping die helemaal aan de andere kant

lag. Een hele belevenis en ook de eerste en laatste keer dat we dat gedaan hebben! De politie, aan wie we de weg vroegen, verklaarden ons 'fou'. Maar we zijn er veilig en wel geraakt.

Vervolgens een fietsloze, maar niet minder vermoeiende dag: een bezoek aan Parijs.

Na een goede nachtrust kwamen de eerste zonnestraaltjes erdoor en we beslisten richting de Mont Saint Michel in Normandië te fietsen. Vijf prachtige, zonnige dagen. We fietsten doorheen de onbekendste, onooglijk kleine dorpjes. Maar wat ging het daar op en neer! Eens de Mont Saint Michel bereikt, hadden we de bedoeling volledig langs de kronkelige kustlijn terug te keren richting Hollebeke. Maar je hoort het waarschijnlijk al aankomen, ... We zouden er niet in slagen. Na een tweetal dagen had de zon er geen zin meer in, maar veel erger: Paul zijn fiets zag het ook niet meer zitten! We waren gestrand in Cherbourg. Platte band. Het was niet zomaar een platte band. Uiterst geduldig begon Paul het gaatje te stoppen. Er bleek nog een gaatje in te zitten, en nog één, nog één, ... Met engelengeduld had hij uiteindelijk tien gaatjes gestopt en toen bleek het in orde te zijn. Tot we de binnenband er terug in plaatsten en probeerden op te blazen. Het lukte niet. Zijn spaken staken door de velg en prikten steeds gaatjes in zijn band. Een nieuwe fiets, constructiefout. Wat nu? We hadden een fietswinkel gezien, maar 't was zondag. Nog eens goed gaan eten en wachten op de volgende morgen. Vol goeie moed naar de fietsenwinkel. Het bleek nog niet open te zijn. Nadat we daar een half uur met onze neus op die deur stonden, merkt Paul plots iets interessants op: in koeien van letters LUNDI FERMÉE. We hadden dat noch de dag ervoor, noch die ochtend opgemerkt. Voor het eerst zagen we het nu toch niet meer zitten. We stonden daar in die fabrieksstad, het regende, het waaide, we hadden het zo koud. Uit onmacht moesten we wel richting station. We waren stil. Je vertrekt met de fiets en je wil aankomen met de fiets, het moment dat je daar moet van afwijken is lastig! 't Was de enige oplossing en uiteindelijk hadden we het toch

goed gehad, met toch wel 1300 km in 10 fietsdagen. We zouden het nu niet laten verpesten en in België nog enkele dagen vakantie nemen. Diezelfde avond nog tot in Rijsel geraakt en de dag erop naar Komen, waar vader ons stond op te wachten.

Zo, dat waren 'de hoogtepunten' van onze trouwreis. We hebben er elkaar wel goed leren kennen, in goede en slechte momenten. Maar we hebben het echt wel goed gehad en kunnen er nu hartelijk om lachen. We hebben ons voorgenomen deze reis zeker nog eens over te doen of toch in elk geval verder te zetten van aan het punt waar we gestrand waren.

Vervolgens zijn we in ons huisje te Sint-Amandsberg getrokken. We staken de handen uit de mouwen en begonnen aan het opknapwerk. Beetje bij beetje wordt het steeds meer ONS huisje en we voelen er ons nu reeds echt thuis.

En verder...

Paul geeft nog steeds fysica op Don Bosco. Ikzelf heb deeltijds werk op de Hogeschool Gent. Ik geef er lichamelijke opvoeding aan de studenten leraar lager onderwijs. Het bevalt me enorm. We voelen ons allebei heel goed in het werk dat we doen.

En dit willen we jullie ook nog meedelen: een drie-tal maanden na de trouw zijn we de trouwfoto's gaan nemen in Cap Gris Nez. Ook dat was een hele belevenis! Het weer zag er niet al te best uit, maar toch vertrokken moeder (als fotograaf), Dorothea, Elizabeth, Paul en ikzelf mooi gekleed richting Franse kust.

We kwamen er niet zomaar aan. Na een korte stop konden we niet meer verder: platte batterij! Moeder en ik kregen de slappe lach. Het was precies alsof de 'trouwperikelen' weer bovenkwamen. We hadden nogal wat bekijks. Paul en moeder die in chique kleren de auto aan het duwen waren en ik zat daar in

mijn trouwkleed te gieren van het lachen. Uiteindelijk kregen we hulp en konden we verder. We probeerden er nog niet teveel aan te denken aan wat we zouden doen als we aan de kust niet meer terug zouden geraken.

We waren er echter nog niet :-). Het laatste deel van de rit was nogal kronkelig en ik begon wat draaiërig te worden, normaalgezien heb ik daar nochtans niet veel last van (hint)... en opeens... lag alles eruit. Mijn trouwkleed en de kleren van moeder, 't zag er proper uit! Moeder en ik hadden het weer zitten, daar was hij weer die slappe lach. Paul vond het helemaal niet meer grappig en ging wat verse lucht scheppen. Dorothea en Elizabeth, die eventjes ingedommeld waren, werden wakker en begrepen het duidelijk ook niet. Ik was daar aan het lachen en overgeven tegelijkertijd!

We zijn er geraakt en op de foto's zou je de sporen van deze laatste stop waarschijnlijk niet zien. Eens aangekomen bleek er nog een probleem op te duiken. We wilden foto's aan het water bij de rotsen, maar blijkbaar zouden we daar nog niet zo gemakkelijk geraken! Voor je aan het water kon moest je eerst een serieuze afdaling doen. Ik met mijn 'sissi'-trouwkleed!?! We liepen nog eens rond om te zien of er nergens anders een toegankelijker weg was. Uiteindelijk konden we niet veel anders dan aan de afdaling te beginnen. Ik kan u verzekeren dat we ook hier veel bekijks hadden. We waren de enige die daar naar beneden gingen, en dan nog in niet zo'n evidente kledij. Op een bepaald moment stonden daar wel drie bussen met verrekijkers en fototoestellen in de aanslag. Alles verliep toen behoorlijk vlot. Ik verloor er juist nog bijna mijn schoen, maar dat zou nog zo erg niet geweest zijn. Foto's genomen, en terug naar boven. Mijn kleed was niet meer om aan te zien, helemaal nat, onder de modder en het overgeefsel. Ze zullen er daar in de nieuwkuis ook wel het hunne van gedacht hebben!

Als bij wonder startte de auto na twee maal proberen!

Ja mensen, 'k ben jullie nogal aan 't bezighouden hé en toch wil ik jullie nog

iets heel moois vertellen. Bij wie de hint daarnet begrepen heeft ging er misschien reeds een lichtje branden, ... Paul en ik verwachten een kindje rond half mei. We zijn hier heel gelukkig en dankbaar om!

Verder maak ik nog van de gelegenheid gebruik jullie allemaal mooie kerstdagen en een voorspoedig Nieuw Jaar toe te wensen. Het zo laat versturen van de bedankingen kan zo nog zijn voordelen hebben :-)

En nu zou ik er best voor zorgen dat deze brief nog verzonden wordt vooraleer we aan de geboortekaartjes beginnen.

Nogmaals dank en steeds welkom

10 jaar later...

Waar een 'bak-lava' toe leiden kan...

Paul en ik trouwden 10 jaar geleden. We zouden op huwelijksreis gaan met de auto, maar enkele dagen ervoor was die stuk. We beslisten uiteindelijk om met de fiets te vertrekken, maar na 10 dagen en heel wat lekke fietsbanden waren we genoodzaakt de trein terug huiswaarts te nemen. Ter gelegenheid van onze 10de huwelijksverjaardag wilde ik er graag eens met Paul een weekje op uit zonder kinderen. Paul stond er van in het begin niet bij te springen om onze vijf kindjes een week achter te laten. Ik kreeg hem toch zover om ermee in te stemmen. We zouden een last minute vakantie boeken in de paasvakantie. Een week voor de paasvakantie scheurt Paul zijn kruisbanden tijdens de voetbal. De eerste dinsdag van de paasvakantie heeft hij een eerste operatie. Hij vraagt de chirurg of hij in het water mag. Dat mag niet zolang de draadjes er in zitten. Paul ziet het nu zeker niet meer zitten om te vertrekken. Voor hem is het een uitgemaakte zaak. 'Ik zal daar niets aan hebben, ik kan bijna niet stappen, in die hitte, en ik mag niet in het water.' Hij blijft het maar herhalen; maar mijn empathie is niet zo groot. Ik blijf er anders over denken. Ik heb hier zo naar uitgekeken, eens een weekje met ons tweeën; na 10 jaar, 5 kindjes, 2 verbouwingen, ... Ik vind dat we dat echt verdiend hebben. Ik heb dan ook geen oor naar 'we kunnen het toch verplaatsen naar volgend jaar, we zullen de opvang nu al vastleggen'. Ik zie hierin eerder een reden om het volgend jaar nog eens te doen met intacte benen. Ik leg hem uit dat ik hier zo naar uitkeek en we nu toch gewoon eens een week all in op hotel kunnen zitten, wat lezen, wat zonnen, gaan eten. Het moet snel gaan, want we moeten nu toch wel stilletjes aan boeken. Ik krijg Paul zo ver. Hij probeert op zijn beurt te opperen voor een city trip, een weekend, 5 dagen misschien. Maar volgens mij kan je met gescheurde kruisbanden niet veel beginnen in een stad. Hij zwicht voor een week

Turkije en stort zich op het internet. Hij kan maar niets vinden om op zondag te vertrekken. Ik zet mij donderdagavond ook even achter de computer en vind nog een site met reizen die op zondag vertrekken. Vrijdagmorgen hebben we geboekt om zondag te vertrekken.

We zouden met de trein uit Kortrijk vertrekken. Zaterdag krijgen we nog een wijziging door, ons vliegtuig zou vier uur vroeger vertrekken vanuit Schiphol, Amsterdam. We beslissen om zaterdagavond naar Gent te gaan en te blijven slapen bij Paul zijn ouders, om dan zondagochtend onze treinreis Gent-Antwerpen-Schiphol aan te vatten. 's Morgens vertrekken we vanuit de Sportstraat naar Gent Sint Pieters; slechts 500 meter; maar met een valies waarvan de wieltjes kapot zijn. Paul draagt de valies op zijn schouders; en raakt zo strompelend verder. 'De chirurg zou me hier eens moeten zien lopen', puft hij. Ik kan alleen maar lachen. Elk om beurt dragen we de valies enkele meters verder. Ze gera- ken we in verschillende etappes in Gent Sint Pieters.

Op het moment dat we het station binnen stappen, zien we al van ver gean- nuleerde ritten. Een trein tussen Deinze en De Pinte is ontspoord. Wat een geluk dat we al in Gent waren anders hadden wij op die trein gezeten. Aan het loket krijgen we te horen dat het wel eens een moeilijke reis zou kunnen worden omwille van werken en er wordt heel veel volk verwacht op de trein, onder andere deelnemers van de marathon van Rotterdam. Gelukkig zijn we vroeg genoeg vertrokken.

Tot Antwerpen centraal gaat het goed. We horen wel van de conducteur dat er werken zijn op ons volgend traject, maar dat dat opgevangen zal worden met bussen. We hebben twee minuten om over te stappen in Antwerpen Centraal; dat lukt (met kapotte kniën en valies). We sporen verder naar Essen, waar we begeleid worden naar de bus en aankomen in Roosdaal. In Roosdaal heerst er chaos. Er is iemand onder de trein gesprongen waardoor onze trein niet meer verder kan rijden. Er lopen heel wat zenuwachtige marathonlopers rond

die om 11u in Rotterdam moeten geraken. Niemand weet welke trein we moeten nemen. We stappen in en weer uit, in en weer uit, veranderen van spoor. We weten het gewoon niet. We staan uiteindelijk met zijn allen als sardientjes bij elkaar gepropt in een trein. We weten niet eens of het de juiste is. Het is er snikheet. De trein vertrekt en al snel begint het enorm te stinken. De trein geraakt precies ook niet vooruit en stopt aan het eerste tussenstation. Als de deur opengaat komt er een zwarte, stinkende rookwolk naar binnen. Iedereen wil hier zo snel mogelijk uit. Door de luidsprekers horen we de conducteur nog zeggen 'we hebben een technisch probleempje' ... Blijkbaar stonden de remmen vast en hadden die vuur gevat. Je voelt de zenuwachtigheid, vooral van de tientallen marathonlopers, steeds meer toenemen. Die mensen hadden zich wellicht een andere mentale voorbereiding op hun wedstrijd voorgesteld. Na een tijdje mogen we terug instappen. Ze hadden het probleem opgelost en onderweg zouden ze wel enkele remtesten uitvoeren. Ik krijg intussen veelbetekende blikken van Paul toegeworpen, ... Ja, het was ik die perse op reis wilde! De marathonlopers wordt op gegeven moment aanbevolen om uit te stappen in Eindhoven en daar een taxi te nemen naar Rotterdam. Velen zullen het niet gehaald hebben.

Wij boemelen verder en zijn uiteindelijk veilig en op tijd in Schiphol geraakt. Terwijl we wachten, zit Paul aan het raam te kijken of hij onze valiezen ziet ingeladen worden. Hij heeft zo graag alles onder controle. Hij ziet onze valiezen het vliegtuig 'binnengaan', maar is er helemaal niet gerust in want we moeten een tussenlanding maken in Istanbul. Die valiezen zullen in zijn beeld van de werkelijkheid deze 'overstap' zeker niet goed doormaken. Ik probeer hem de principes van positief denken en het fatalistisch karakter van negatief denken bij te brengen.

We maken een goede vlucht tot in Istanbul. In Istanbul stappen we uit, het is er heel koud, winderig en bewolkt. Ik zie weer een "t was-jou-idee!" blik, maar ik geloof nog steeds in een zalige vakantie.

De vlucht Istanbul-Izmir verloopt goed. We gaan naar de bagageband en onze valiezen zijn niet mee. 'Zie je wel!', Paul had het geweten! Ik blijf geloven in de kracht van het positief denken en probeer hem nu het principe 'een probleem pas oplossen als het probleem zich echt stelt' te onderwijzen. We krijgen te horen van de airhostess dat we mee moeten gaan en in een busje moeten stappen. We vragen haar waar we onze valiezen kunnen terugvinden. 'Instappen!' zegt ze op een dwingende toon, we volgen gedwee met nog enkele passagiers uit ons vliegtuig.

Onze bagage blijkt op een band te liggen in een ander gebouw van de luchthaven. Wij begrijpen het niet, zien geen enkele logica.

Volgende stap. We verwachten 'iemand met een bordje' om ons naar het hotel te brengen. We zien mensen met bordjes en bussen, maar niet voor ons. Daar staan we dan in Izmir, het is al donker, de luchthaven wordt meer en meer een verlaten oord. Ik ga naar de info en probeer uit te leggen dat we aan het andere gebouw zijn uitgestapt, dat we misschien daar opgewacht worden. Ze begrijpt mij niet en ik begrijp haar niet. Het contact verloopt niet bepaald vriendschappelijk. We beginnen te voet naar het andere gebouw te stappen; maar denken al gauw dat dat misschien niet zo slim is. We zien niet hoe we daar kunnen geraken en al helemaal niet met een valies zonder wieltjes en Paul die bijna niet kan stappen. We keren terug. We willen terug naar de info, maar mogen niet meer binnen. Uiteindelijk mag Paul alleen binnen en wacht ik buiten bij de bagage. Paul zijn charmes hebben meer effect op de dame achter de infobalie. Ik zie hem van ver met handen en voeten uitleggen. Er worden heel wat telefoontjes gepleegd naar de reisorganisatie die niet te bereiken is. We komen er intussen ook achter dat het eerste gebouw de binnenlandse vluchten zijn en wij naar het gebouw van de internationale vluchten moesten. Na een kleine twee uur worden we door een oud meneertje opgehaald en naar ons hotel gebracht. We komen daar rond 23uur aan; we zitten in een heel mooi hotel; we kunnen nog iets eten.

Het verslag van ons verblijf in het Korumar hotel in Kusadasi kan ik kort houden. We hebben genoten van de rust, de luxe, het prachtig uitzicht, het eten, het drinken, elkaar, het lezen van boeken, onze gesprekken zonder constante onderbrekingen en van het verlangen naar het vooruitzicht om de kindjes terug te zien. Paul leidt zichzelf op in de kunst en het plezier van het afdingen. Vrijdag haalt hij zijn draadjes van de operatie zelf uit, wat was hij hier fier op, en zo is hij toch ook één keer in de zee geweest.

Ik bel op donderdag eens naar huis en moeder vertelt over de aswolk in IJsland. 'Waarom vertelt ze dat nu?' vraagt Paul zich verwonderd af. Hij is het niet gewoon dat zijn schoonmoeder aan de telefoon over het wereldgebeuren vertelt. In de loop van vrijdag wordt het ons stilaan duidelijk en begint de zenuwachtigheid, vooral bij mijn geliefde, stilaan op te komen. We zien mensen die niet kunnen vertrekken. We zien ook wel dat ze constant geïnformeerd worden door hun reisorganisatie en gewoon telkens een nacht op kosten van de organisatie mogen bijboeken. De meeste mensen, waaronder velen trouwens uit het onderwijs, laten het duidelijk niet aan hun hart komen, integendeel. Zondag moeten wij vertrekken, wij horen helemaal niets van onze organisatie. Zaterdag bellen we zelf en we krijgen te horen dat we morgen gewoon naar de luchthaven moeten, dat onze vlucht nog steeds doorgaat. We begrijpen het niet. 's Avonds ligt een fax op ons te wachten dat we morgen om 13u moeten klaar staan; terwijl alle andere Belgen en Nederlanders, die weliswaar via andere organisaties geboekt hebben, al zeker nog een nacht mogen blijven. Er wordt ons aangeraden door andere hotelgangers niet te vertrekken zolang we geen zekerheid hebben dat we in de luchthaven van Izmir opgevangen zullen worden. OK, we horen het morgen wel.

Zondagochtend, nog steeds niets gehoord. Op internet zien we dat onze vlucht nog steeds niet geannuleerd is. Maar we weten wel uit het nieuws dat het luchtverkeer boven Nederland verboden is. Wat moeten we nu doen? We proberen ettelijke keren te bellen naar het reisbureau. Er wordt niet opgenomen,

want 'het is zondag en dan wordt er niet gewerkt' krijgen we te horen via het antwoordapparaat. We bellen de lokale agent en die zegt nog steeds dat we om 13u klaar moeten staan. De mensen van de receptie en de 'guest relations' worden erbij gehaald, we krijgen van alle kanten tegenstrijdige adviezen. Een mevrouw van het hotel pleegt nog enkele telefoontjes en zij verzekert ons dat er iemand van onze reisorganisatie ons zal opwachten en er zeker een hotel in Izmir geboekt zal zijn voor ons. We geloven hier niets van. Ook ik ben niet in staat hier positief over te denken. We beslissen toch maar in te pakken en mee te gaan. Er wordt gedacht dat iedereen van onze vlucht verzameld wordt in Izmir zodat we sneller bij de luchthaven zijn. 'Of misschien is jullie organisatie intussen failliet gegaan,' zegt iemand ons met veel overtuiging.

We worden opgehaald en gedropt in de luchthaven. Een lege luchthaven, niemand te zien. Niemand van het reisbureau, geen andere reizigers, geen vluchten. Plots komen er nog mensen binnen die Nederlands blijken te praten en die bovendien ook op onze vlucht zitten. Wat een opluchting, gewoon om mensen te zien waar we even tegen kunnen praten. De moeder van het koppel was op bezoek geweest bij hun dochter die in Kusadasi woont. Die mensen zijn helemaal niet op de hoogte. In het Turkse nieuws is er nog met geen woord gerept over de IJslandse stofwolk. Ze vallen helemaal uit de lucht, maar kunnen ook gewoon terugkeren met hun dochter naar Kusadasi. Ze willen ons wel meenemen, maar er is geen plaats in de auto. Daar staan we dan, ik krijg voor het eerst tranen in de ogen, voel me samen met Paul in de steek gelaten. Wat nu? We zijn er intussen van overtuigd dat we onze reismaatschappij niet meer zullen horen en we het helemaal zelf zouden mogen oplossen. Maar hoe doe je dat? Hoe kunnen wij een 'omwegvlucht', bijvoorbeeld naar Spanje, boeken en dan op een bus naar huis geraken?

De Turkse man van de Nederlandse dochter' regelt intussen een verblijf bij vrienden van hem, we zouden er water en elektriciteit hebben. Het is vriendelijk, maar we hebben het toch vriendelijk geweigerd. Hij brengt ons nog naar het

dichtstbijzijnde hotel. We komen aan in een achterbuurt, en daar staat een hotel. We kijken naar elkaar "t Zal niet zijn zoals het hotel vanwaar we komen' zien we elkaar denken. We gaan binnen en tekenen voor een nacht met ontbijt. Het ruikt er niet echt fris, allé eigenlijk stinkt het. We kijken even rond in 'het restaurant': vuile vloer, vergeelde gordijnen, en iets wat een buffet moet voorstellen met wat verlepte groenten en fruit in. We worden naar boven geleid. Je kan met maximum 1 persoon in de lift. We krijgen, als enige hotelgasten, onze kamer toegewezen. Een kleine vierkante ruimte, met afgebladderde verf, vochtplekken, stank, een harde handdoek als deken. Paul trekt de 'mini bar' open en staat met de deur in zijn handen. In het hele hotel kunnen we niet buiten komen. Zelfs geen terrasje. Ik bel naar huis. 'Eerst eens goed ademhalen zodat ik niet in begin te huilen'. Dat lukt. Tijdens mijn telefoon naar huis kijken Paul en ik veelzeggend naar elkaar: 'we moeten hier weg!'. We hoefden er niet over te overleggen. We gaan naar beneden en vertrekken gewoon.

Daar staan we dan weer op straat in de warmte, nog steeds met onze kapotte valies. Na wat wachten passeert er een 'dolmus', een plaatselijk busje. We zeggen dat we naar een hotel willen en hij wijst naar het gebouw achter ons. We proberen hem duidelijk te maken dat we een deftig hotel willen. De communicatie verloopt niet vlot. Uiteindelijk maakt hij ons met veel gebaren duidelijk dat hij ons naar een goed hotel zal brengen. We wagen het erop, wat moeten we anders. We denken dat hij ons ergens dicht bij de luchthaven zal droppen. We zitten uiteindelijk 50 minuten in het busje. We rijden van achterbuurt naar achterbuurt; telkens de deuren opengaan komt er een onaangename geur de bus binnen. Paul wordt in het zonnige zuiden steeds bleker. 'Ik ben het echt beu, weet je het Barbele, beu!!!' Uiteindelijk belanden we toch in een deftig hotel. Paul bekijkt al het mogelijke nieuws op TV en internet en we beginnen nieuwe vluchten te zoeken.

Maandagmorgen kunnen we ons reisbureau opnieuw bereiken. Ik uit heel duidelijk mijn ontevredenheid over gisteren. 'Maar mevrouw, ik kan hier helemaal

niets aan doen, ik ben er helemaal moe van geworden!' 'Wij zijn ook moe geworden meneer'. Vanaf dan verloopt het contact met het reisbureau terug normaal. Intussen is ons ook duidelijk geworden dat ons reisbureau wellicht een 'één-mansbedrijf' is met kennissen in Turkije. Verder hebben we er geen klagen meer over. Van het moment dat we een nieuwe vlucht vinden via internet, bellen we het reisbureau op om ons onmiddellijk te boeken. Dat komt in orde. De tickets worden doorgefaxt naar het hotel. We kunnen weer even tot rust komen. Morgen vertrekken we!

De volgende morgen zijn we al vroeg wakker. Paul moet gemiddeld om de 10 minuten naar het toilet en wil tussen elke toiletbeurt de vlucht nog eens checken en het nieuws op NOS en deredactie.be volgen. Hij krijgt niets binnen van het ontbijtbuffet, en al zeker niet van het lunchbuffet. Om 11u20 controleert Paul nog eens of onze vlucht er nog steeds op staat, zijn lichaam trilt helemaal, ... 'geannuleerd' zo zien we op het scherm verschijnen! Het feit dat je onder stress de situatie niet meer in zijn geheel kan zien, wordt weer maar eens bewezen. Pas na ettelijke seconden zien we dat we staan te kijken op de gegevens van onze vlucht van 2 dagen eerder. Oef, weer eens diep ademhalen, alles is nog steeds goed. Om 13u30 zouden we opgehaald worden; het wordt 13u35; 5 minuten te laat, voor Paul al een duidelijk voortekenen. Paul controleert of er nog benzine genoeg zit in de auto en we zijn weer weg voor een stille rit met onze chauffeur, een ouder Turks mannetje die enkel Turks kan spreken. Aangekomen in de luchthaven lijkt alles nog oke, tussen enkele geannuleerde vluchten staat onze vlucht nog steeds aangekondigd volgens schema.

Het wachten om in te checken duurt heel lang. Paul zijn mooie kleur smelt als sneeuw voor de zon. De wiskundeleerkracht in hem komt boven. Hij begint te tellen en te rekenen en weet nu al dat dat vliegtuig nooit meer op tijd kan vertrekken. Juist rekenen kan hij wel nog onder stress, zijn vermoeden wordt al snel bevestigd: 1 uur vertraging. Na het aanschuiven komen we aan de check-in en we staan niet op de lijst. Paul verliest ter plaatse weer een kilo

lichaamsgewicht en de grijze haren schieten uit zijn hoofd. Maar het komt in orde, we zijn terug te vinden op een andere lijst. We passeren de paspoortcontrole, de handbagage wordt gecontroleerd en we kunnen wachten in gate nr 32. We zien nog geen vliegtuig; de vertraging wordt verlengd met een half uur. We zullen onze laatste trein in Amsterdam niet meer halen. We horen vertellen dat de piloot nog thuis zou zijn, dat er volgens hem niet gevlogen wordt. Maar hij zou toch onderweg zijn. Wat later horen we dat het vliegtuig kapot is. Nog wat later mogen we naar een andere gate gaan; en vooraleer we die gate bereiken, horen we door de luidsprekers dat de vlucht afgelast is. We begrijpen probleemloos de Turkse mededeling. Luid geroep onder de aanwezigen. Reden? 'The weather is not good.' Een beschrijving van Paul zijn toestand lijkt mij hier overbodig. Ik bel onmiddellijk het 'reisbureau', de jongen aan de andere kant van de lijn had het ook al gehoord. 'Ik kan wel beginnen huilen mevrouw. Ik was zo blij dat jullie eindelijk terug naar jullie kindjes konden, en nu gebeurt dit, ik kan echt beginnen huilen mevrouw.' Hij klinkt oprecht.

Hier staan we dan weer. 'En waar moeten we nu weer naartoe!??' Vraagt Paul zich luidop af. 'Bompa' vangt Paul zijn woorden op en ontfermt zich over ons; al snel bijgestaan door zijn vrouw, dochter en schoonzoon, mammië en pappie. 'Kom gewoon met ons mee'. Wat doet dat deugd, we worden als kleine kinderen opgevangen en begeleid. We krijgen het voor elkaar met hen mee te gaan met het busje ingehuurd door Neckermann. Het kost ons wel 50 euro, maar het is met plezier betaald. We hebben eindelijk het gevoel eens niet alleen te staan. Tijdens de rit brengen we het thuisfront nog maar eens op de hoogte. De organisatie van de volgende dagen wordt verder vanop afstand geregeld. Ik vraag moeder of ik nog geen hulp moet inschakelen van ouders van vriendjes in Marke. Ze ziet het nog zitten, pas vanaf volgende week mag er wat extra hulp ingeroepen worden. 'Volgende week? We hopen dan toch zeker thuis te zijn!' Moeder had Josse intussen gezegd dat we zeker tegen zijn verjaardag, vrijdag 23 april, thuis zouden zijn, nog drie dagen. Ah ja, 't is vrijdag Josse

zijn verjaardag, moeder zal nog wafeltjes bakken om te trakteren op school. Ook met de meisjes bij oma en opa gaat alles goed. Minneke belt ons wel veel tijdens haar spel 'Hallo mama en papa, waar ben je? Hoe is het?' De tranen staan in Paul zijn vaderlijke ogen als ik het hem vertel.

We komen aan in ons vierde hotel, dit keer in zdere, we kunnen overnachten aan het voordeeltarief van de 'Neckermann'-groep. We zitten daar goed, een goed hotel en vooral goede compagnie. We worden er aan verschillende Belgen en Nederlanders voorgesteld als de verstekelingen die ze hebben meegenomen. Ik voel me als geadopteerd in een grote, warme familie. We voelen ons toch ook een beetje thuishkomen. 's Avonds krijgen we Josse nog eens aan de lijn. 'Hoeveel keer nog slapen voor jullie naar huis komen?' 'Nog 2 keer ventje, 'joepi, op mijn verjaardag!' Alweer vochtige ogen. En toch beseffen we dat we gewoon een luxeprobleem hebben, verplicht verlengd op hotel in Turkije.

We beleven een mooie, gezellige avond. In de loop van de volgende dag worden we voor het eerst zelf opgebeld door het reisbureau. Onze nieuwe vlucht is geboekt voor de dag erna. Voor het eerst was hij Paul voor. We zijn content, er wordt weer voor ons gezorgd! De ware toedracht van onze geannuleerde vlucht komt ook aan het licht. We zijn niet opgestegen omdat ze nog geen volle vlucht hadden om terug te keren, economische reden dus. Tussen het onweer en de regenbuien door komt de zon nog eens piepen, we gaan nog even naar het zwembad en zien een vliegtuig in lucht; overal zien we volwassen mensen wijzen 'kijk een vliegtuig!!', waarna er heel wat bliken uitgewisseld worden en iedereen begint te lachen. Mooi om te zien.

En vandaag zijn we donderdag 22 april. We zijn vroeg op gestaan. Paul is al gekend in het hotel. 'Kijk nog eens op je laptop Paul!' Alles lijkt goed te gaan. We worden voor de vierde keer opgehaald door het Turkse mannetje. Hij is een half uur te vroeg. Een goed voorteken. Hij kijkt ons veelbetekend aan. Paul begroet hem vriendelijk met een stevige schouderklop: 'ah, my friend!'. We

geraken weer veilig aan de luchthaven. Geen evidentie in het Turkse verkeer. We geven onze chauffeur een mooie fooi. Hopelijk hoeven we hem niet meer terug te zien. Paul zijn scherpe ogen zien al van voor we binnen zijn dat er nog geen enkele vlucht geannuleerd is. We staan op de lijst, we checken in, alles goed. We wachten in gate 30; nog geen vliegtuig, maar dat komt wel; 1 uur vertraging. Ik schrijf rustig verder en probeer de voelbare stress die van Paul uitstraalt niet te laten binnenkomen. Wat later is er geen vertraging meer. We worden geroepen om onze handbagage te laten checken, het vliegtuig komt aan.

Ik schrijf een berichtje naar het thuisfront. Dat er een vliegtuig is, dat er een piloot is en dat we straks op het vliegtuig stappen. Op het moment dat ik het wil versturen, krijgen enkele Nederlanders bijna tegelijkertijd telefoon. 'Amsterdam dicht!?' horen we de ene zeggen. 'Mag er niet geland worden op Schiphol??' horen we bij de ander. Geen haar op ons hoofd dat eraan denkt dat dit wel eens een grap kan zijn. Paul stapt er onmiddellijk op af, gelukkig schatten ze zijn stressniveau goed in en spelen ze het spelletje niet te lang. Mooi om te zien hoe een zwarte stofwolk tot contacten en verbondenheid onder de mensen kan leiden.

'Waar een bak-lava toe leiden kan' :-). De eerste Turkse stofwolkgrap is geboren. Ik ben op weg met mijn schat, ... op naar onze 5 grote schatten.

Barbele

Marke, december 2012

Afscheid van de lerarenopleiding op de Ledeganck, Hogeschool Gent

Na 12 jaar nam ik op 1 september 2012 definitief afscheid van de lerarenopleiding. Om dit hoofdstuk in mijn leven af te sluiten, blik ik er graag nog even op terug.

September 2000, ik ben aan het schilderen in ons huisje in Sint Amandsberg als mijn schoonzus me belt om te zeggen dat ze op de WIS computer van de VDAB een vacature heeft zien staan voor lichamelijke opvoeding. Er stond enkel een telefoonnummer bij. Als pas (1 jaar) afgestudeerde werkzoekende bel ik zonder al te veel verwachtingen naar het doorgegeven nummer. Blijkbaar kom ik bij Hogeschool Gent terecht voor een job als lector lichamelijke opvoeding in de lerarenopleiding (Bachelor in het onderwijs, Lager Onderwijs of BOLO). Ik verontschuldigd me met de mededeling dat de jobs op de Hogeschool wellicht niet voor pas afgestudeerden bedoeld zijn. De stem aan de andere kant van de lijn zegt me toch mijn kans te wagen en te komen solliciteren. Ze geeft me datum en uur door. Ik geef die dag een volledige dag sportkamp en zal rechtstreeks van daar naar de Hogeschool gaan. Ik laat weten dat ik geen tijd meer zal hebben om me om te kleden of te douchen. Geen probleem, ik kan in sportkledij gaan. Ik voel me toch wat onwennig, wachtend in de gang in mijn shortje tussen enkele andere deftig opgeklede sollicitanten. Ze zullen er ook het hunne van gedacht hebben ... Tijdens het gesprek zitten er een zes-tal mensen. Het gesprek loopt goed en ik merk dat ik die job echt wel zou willen. Achteraf bedenk ik nog allerlei zaken die ik vergeten vermelden ben in het gesprek en ik schrijf nog een extra motiveringsbrief.

Ik word gekozen voor de job en ben zielsgelukkig!

Ik mag starten voor 50%. Hiervoor geef ik les aan alle studenten lager onderwijs. Er volgt een jaar van heel veel werk. Ik blijf namelijk enkel studiefiches te hebben om me op te baseren, verder helemaal niets. In het begin nogal bedreigend, later zal blijken dat ik deze vrijheid van invulling van mijn vak heel erg zal appreciëren. Ik bouw een lijn uit voor het 1ste, 2de en 3de jaar van de opleiding; stel alle cursussen samen. Heel veel werk, maar ik doe het graag. Ik voel het als een voorrecht hier te mogen werken. Het jaar erop 'krijg' ik 75% en het jaar daarop 100%, voor hetzelfde werk. Nog wat later word ik benoemd, als één van de laatsten in het 'oud' systeem. In de loop van de jaren verfijn ik mijn cursussen, word ik steeds meer geïntegreerd bij de muzische vorming, neem ik deel aan de crea-stages, werk ik verschillende cursussen uit met Katrien, mijn collega muziek. Het onderwijs, kinderen, de studenten, het ligt me nauw aan het hart. Ik voel die eerste jaren een groot enthousiasme binnen mijn job, ik heb een grote gedrevenheid, gebruik steeds meer mijn creativiteit, bouw mooie zaken uit.

Intussen wordt Joran geboren, we verhuizen naar Marke, waarna ook nog Seppe, Josse, Minne en Annabel geboren worden.

Binnen mijn job sluipen steeds meer 'MOET'-taken binnen waarvoor ik eigenlijk niet echt heb gekozen en waar ik niet echt veel voldoening uithaal. De administratie wordt steeds meer, TRISSEN, het ZER rapport, je cursussen in allerlei tabellen situeren, jaarlijks die studiefiches aan de nieuwe bepalingen aanpassen, 'kwaliteit op papier' leveren. Ik merk dat het aantal uren dat ik les geef of de studenten begeleid steeds minder worden in verhouding tot al die andere zaken. Ik merk ook dat er weinig interesse is van het beleid uit in wat je inhoudelijk aan het doen bent. Als het maar op papier staat. Wat je doet, doet er niet echt toe. Er groeit stilaan wat onvrede, de sfeer op school wordt een stuk negatiever. Ik merk dat ik steeds meer bewust een evenwicht moet zoeken. Zoals bij zovelen raakt mijn leven heel erg druk gevuld: het werk waar steeds meer verwacht wordt en waar ik steeds meer dingen MOET doen waar ik geen

voldoening uit haal, 5 kinderen, 10 jaar slapeloze nachten, verbouwingen, sociaal en familiaal leven, ... Ik heb wel steeds geweigerd om mijn geluk in de toekomst te leggen in de zin van 'het zal wel beter zijn als de kinderen doorslapen', 'het zal wel beter zijn als de verbouwingen af zijn', 'binnenkort is het vakantie', ... Ik heb altijd in het NU geleefd en beseft dat het enige échte moment NU is, dat het NU is dat we onze eigen toekomst creëren. Hoewel ik hier niet echt bewust mee bezig was, merk ik achteraf dat ik onbewust steeds meer met mijn welbevinden bezig moest zijn. En dat lukte. Ik liep niet meer naar het station om de trein te halen, maar ging op mijn gemak. Gezien de vele vertragingen haalde ik hem dikwijls toch nog en indien niet dan nam ik hem een half uurtje later. Ik zette me wat op een bankje te lezen, te kijken, te mijmeren. Ik haalde ook veel energie in het 's morgens vroeg gaan zwemmen. Verder probeerde ik zo weinig mogelijk negativiteit binnen te laten en er zo weinig mogelijk aan mee te doen. Al merk ik dat dit toch wel heel erg besmettelijk is.

Ik merk een evolutie in de kijk op mijn job. Ik startte met een groot verantwoordelijkheidsgevoel en enthousiasme. Het aantal lesuren vermindert steeds meer en ik neem me voor me hier niet aan te ergeren en de lessen die ik heb zo goed mogelijk in te vullen. Ik pas mijn cursussen, werkvormen, taken, examens aan. Het moet steeds efficiënter. Op de duur voel ik dat ik me niet meer verantwoordelijk voel voor de studenten die we 'afleveren' en leg me hierbij neer. Ik blijf enthousiast in mijn job en zie ook de vele voordelen en mooie kanten: de inhoudelijke vrijheid binnen je domein, de samenwerking met Stichting Vlaamse Schoolsport, de crea-stages, de samenwerking met Katrien, de groep Project Muzische Vorming, het mogen volgen van vele opleidingen.

Door het belang dat ik hecht aan mijn eigen welbevinden om van daaruit een goede docent, partner, mama, vriendin, collega, ... te kunnen zijn; merk ik dat ik mijn accent inhoudelijk ook steeds meer binnen mijn werk verschuif. Van lichamelijke opvoeding naar welbevinden. Mijn aandacht gaat bij de vele stagebezoeken steeds meer uit naar het welbevinden van zowel leerlingen als leerkrachten. Ik

ben er steeds sterker van overtuigd dat het welbevinden dé basis is om tot leren te komen. Als dat er niet is, leer je niets in de wezenlijke betekenis van het woord. Ik volg steeds meer navormingen in het kader hiervan en werk cursussen uit voor de studenten, vaak in samenwerking met Katrien: bewegings-, concentratie- en ontspanningstussendoortjes DOELbewust gebruiken in de klas, de bewegingspedagogiek van Veronica Sherborne, onderlinge kindermassage (o.a. ter preventie van pesten), BrainGym, Yoga in de klas, ...

Er gaat een nieuwe wereld voor me open. Dit werkt allemaal zo goed, de Hogeschool is dé plaats om al deze zaken te brengen. Ik werk ook steeds meer zaken uit die eigenlijk helemaal niets meer met lichamelijke opvoeding of beweging te maken hebben. Het hoort dus niet echt binnen mijn vak, maar wel in de opleiding! Ik krijg steeds meer het gevoel dat ik zoveel in me heb, maar er is geen ruimte, geen tijd, geen visie voor. Iedereen 'vecht' voor zijn vak, iedereen vindt zijn vak belangrijk en vindt dat er meer uren voor moeten zijn. Ik voel mijn 'vechtlust' verminderen. Ik wil niet steeds moeten verantwoorden of vechten voor dingen die vanuit mijn kijk op kinderen, op onderwijs, op het leven zo belangrijk zijn. Ik wil hierrond werken zonder ervoor te moeten vechten. Er wordt een kier open gezet in mezelf. De mogelijkheid voor het overwegen van nieuwe mogelijkheden, ...

Plots sta ik precies voor een muur, en ik stel me luidop de vraag: 'Barbele, wil jij nog minstens dertig jaar zo nutteloos zijn?' zo voelt het aan. Ik antwoord luidop 'nee!'

En dan gaat het snel. Er komt heel wat op mijn pad. Ik neem halftijds ouderschapsverlof op en begin de 4-jarige opleiding tot gezondheidsconsulent te volgen. Rationeel had ik bepaald om gedurende die 4-jarige opleiding al mijn ouderschapsverlof halftijds op te nemen. Zo zou ik gedurende 4 academiejaren 4 maal 6 maand halftijds werken. Dat leek me haalbaar om die periode te overbruggen. Na de 4 jaar zou ik stilaan een praktijk opstarten. Mijn gevoel

had er echter een ander idee over. Reeds in de loop van mijn eerste jaar trok iets zo hard in mij om al eerder nieuwe wegen in te slaan. Ik voelde in de opleiding zoveel bevestiging van hoe ik leefde, hoe ik keek naar kinderen, opvoeding, onderwijs, ziekte, gezondheid, het leven, ... Mensen begonnen naar me toe te komen met een vraag tot begeleiding, met een vraag naar een luisterend oor. Ik herinner me dat ik op een bepaald moment examen turnen was aan het afnemen. Ik moest beoordelen hoe goed de studenten een koprol, een handenstand, een spreidsprong, ... konden en hier punten op geven. Ik herinner me nog goed dat ik me afvroeg wat ik daar stond te doen. Het kon me geen barst schelen of die studenten al dan niet een koprol konden. Ik wilde omgaan met hen als mensen, hen motiveren, ... maar dat was niet mijn job daar. Een stukje wel, maar heel beperkt. En steeds loerde 'evaluatie' om de hoek. Begrijp me niet verkeerd, ik blijf lichamelijke opvoeding op zich absoluut belangrijk vinden. Maar ik voelde met elke vezel in mijn lijf dat het mijn plek niet meer was.

Het klopte niet meer. De persoon die ik halftijds was thuis, in mijn studies, in mijn toekomstdromen, en de persoon die ik halftijds moest zijn op Hogeschool Gent. Ik ben altijd een sterke voeler geweest en heb mijn gevoel altijd vertrouwd. Enerzijds voelde ik dat de Hogeschool echt mijn plek was. Dat dat wat ik te brengen heb daar absoluut thuishoort, en anderzijds voelde ik zo de beperkingen van de structuur, de algemene visie, de algemene sfeer. Dus had ik de keuze: of gefrustreerd geraken of het ombuigen in iets positiefs.

Ik besliste op heel korte tijd ineens al mijn ouderschapsverlof op te nemen en erna mijn ontslag te geven. Ik had in de loop van november nog een gesprek met de decaan en schreef mijn ontslagbrief. Ik wil consequent zijn en ook mijn benoeming afgeven. Ik begeleid mensen in keuzes durven maken, in loslaten. Dan dien ik het zelf ook te doen. Ik kies bewust, en maak bewust 'ruimte' voor iemand anders in 'mijn postje'. Waarom zou iemand nog zoveel jaren 'in mijn uren' moeten staan. Ik ben er trouwens ook van overtuigd dat het nieuwe nooit

tot volle ontwikkeling komt als je nog blijft hangen in het oude.

Sinds 1 december 2012 ben ik dus volledig zelfstandig en zoek ik ijverig mijn weg. Het is niet evident, het is met vallen en opstaan. Maar met een groot vertrouwen en enthousiasme en een sturend gevoel die me zegt dat het klopt.

Het is ongelooflijk hoeveel mensen en mogelijkheden er in zo'n korte tijd op je pad komen. Ik dien voortdurend keuzes te maken. Voortdurend te voelen: wil ik dit? of niet? Klopt dit? Doe ik dit wel of niet? Intussen heb ik al heel wat samenwerkingen opgebouwd en zoek ik mijn weg in de ondernemers- en netwerkwereld. Vele werelden gaan voor me open.

Ik ben intussen ook gestart met de bouw van een gezondheids- en seminariecentrum. Ook niet zonder de nodige obstakels. En het zijn geen kleine. Daar kunnen we het er bij gelegenheid nog wel eens over hebben. Maar ik kom er :-)

Ik ben Paul en mijn gezin heel dankbaar voor de kansen die ze me geven. Ik beseef dat het niet evident is. Je vrouw die haar vastbenoemde en toch wel goed betaalde job en vakantie samen met het gezin opgeeft in tijden van 'crisis', 5 kinderen, vanuit het niets een zelfstandige zaak opstarten en hierbij nog eens zwaar investeren. Maar Paul weet intussen dat 'als ik mijn zinnen op iets zet, ...' en ik voel ook wel een mooi vertrouwen van zijn kant.

Ik neem hierbij afscheid collega's. Ik neem heel veel mee uit mijn 12 jaar aan de lerarenopleiding. Ik ben dankbaar voor de jaren dat ik er heb mogen en kunnen werken. Voor de kansen die ik er kreeg. Ik vertrek helemaal niet gefrustreerd - maar wel op tijd - Mijn wegen liggen elders nu ...

Ik wens jullie allemaal het beste en graag tot ziens.

Barbele

